

dne 25. července 1871 čís. 76 ř. z. Odvolati se na ustanovení článku 317 obch. zákona v tomto případě nelze, poněvadž nejde o smlouvu ve smyslu obchodního zákona. Článek 273 obch. zák. praví, že smlouvy obchodníkem uzavřené platí v pochybnostech za patřící k provozování obchodní živnosti, avšak darování nepatří k provozování obchodní živnosti, nejde tedy o věc obchodní vůbec a platí tedy neomezené ustanovení zák. čís. 76/1871. To, že činnost žalobcova dala se ve prospěch obchodní živnosti žalované, nečiní darování ještě věcí obchodní. Jest proto žaloba pro neplatnost prohlášení ze dne 26. února 1929 neodůvodněna. Poněvadž jedině toto prohlášení jest důvodem a podkladem žaloby, nebylo odvolání vyhověno.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu nové rozhodnutí.

D ů v o d y :

Nelze přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že ujednání ze dne 26. února 1929, jež tvoří podklad žalobního nároku, jest neplatné pro nedostatek notářského spisu. I kdyby šlo o darování, přicházelo by v úvahu darování odměnné podle § 940 obč. zák., neboť bylo podle dopisu ze dne 26. února 1929 učiněno, hledíc k zásluhám žalobcovým oproti žalované firmě. Žalovaní jsou však kupci a podle domněnky, vyslovené v prvním odstavci čl. 274 obch. zák., platí smlouvy s kupcem uzavřené v pochybnosti za náležející k provozu obchodní živnosti. Tato právní domněnka platí, jakmile jest alespoň pochybno, zda smlouva, uzavřená kupcem, patří k provozu jeho živnosti, a jest vyloučena pouze tehdy, když podle povahy právního jednání nebo podle okolností případu jest nepochybně zřejmo, že smlouva nemá s provozem živnosti nic společného, což v tomto případě nelze tvrditi. Předpis prvního odstavce čl. 273 obch. zák. zahrnuje v sobě též liberalitu a může proto i darování býti obchodem. Je-li však obchodem, není podle čl. 317 obch. zák. zapotřebí k jeho platnosti notářského spisu (srov. rozh. sb. n. s. čís. 7197, 8972, 11185). Ostatně přichází zde v úvahu i ustanovení druhého odstavce čl. 274 obch. zák., podle něhož dlužní úpisy kupcem podepsané platí za podepsány v provozu obchodní živnosti, pokud z nich nevyplývá opak. Jde zde o domněnku, vyvratitelnou jen obsahem dlužního úpisu samého. Že by z uvedeného dopisu vyplývalo, že nebyl podepsán v provozu obchodní živnosti žalovaných, nelze tvrditi. Poněvadž se odvolací soud neobíral řešením ostatních otázek, bylo rozhodnuto jak se stalo.

Čís. 14287.

Městská rada pražská jest oprávněna uzavíratí nájemní smlouvy.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1935, Rv I 459/35.)

Proti mimosoudní výpovědi podle § 565 c. ř. s. namítl žalovaný mimo jiné, že nájemní smlouva dosud ani řádně nebyla uzavřena, poněvadž její uzavření žalujícíím městem P. nebylo dosud schváleno příslušnými

orgány obce a nadřízenými úřady, že výpověď byla dána na podkladě usnesení městské rady, která k tomu není povolána a konečně, že výpověď neobsahovala poučení o námitkách. **P r v ý s o u d** uznal po provedeném řízení mimosoudní výpověď za zrušenou. **Z d ů v o d ů:** Pokud jde tedy v první řadě o uzavření smlouvy nájemní mezi stranami, vychází soud z názoru, že smlouva taková existuje. Uzavírati smlouvy nájemní a vyřizovati i další jednání s nimi spojené patří ve smyslu §§ 122—126 vyhl. místodrž. ze dne 1. května 1850 čís. 85 z. z. a v. v. do kompetence městské rady jako běžná věc správy obecního jmění a nelze na tento případ vztahovati ustanovení § 110 b) cit. zák. — nejde o věc mimořádnou — ani ustanovení § 9 čís. 4 zák. čís. 116/20 sb. z. a n., ježto tam mluví se o řešení otázky bytové, čímž zákon zřejmě míní záležitosti bytové, dotýkající se všeho obyvatelstva hlavního města P., nikoliv jednotlivé konkrétní případy, byť by jich byl i velký počet. Existuje tedy mezi stranami platná smlouva nájemní. **O d v o l a c í s o u d** uznal k odvolání žalující výpověď za účinnou. V dovolání proti tomuto rozsudku vytkl žalovaný mimo jiné, že první soud »nezjišťoval a nezjistil«, zda došlo vůbec k uzavření nájemní smlouvy mezi ním a žalující.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a v otázce, o niž tu jde, **u v e d l:**

Neprávem vytýká odvolatel, že první soud »nezjišťoval a nezjistil, zda mezi spornými stranami došlo k platné nájemní smlouvě«. Nešlo tu o »zjištění« nějaké skutečnosti v příčině otázky, kdo jest oprávněn za žalující stranu uzavírati nájemní smlouvu, nýbrž jen o právní závěr, vyslovil-li první soud, že uzavírati nájemní smlouvy patří do kompetence městské rady hlavního města P. Marně se snaží dovolatel dovoditi poukazem k ustanovení § 9 zák. ze dne 6. února 1920 čís. 116 sb. z. a n. a §§ 23 a 57 zák. ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 sb. z. a n., že právo uzavírati nájemní smlouvy jest vyhrazeno ústřednímu zastupitelstvu hlavního města P., čili, že ustanovení §§ 105 lit. b) a 126 obecního řádu pražského bylo uvedenými zákonnými předpisy derogováno. To ze zákonů těch nijak neplyne, naopak v prováděcím nařízení k I. finanční novele čís. 143/22 sb. z. a n. se praví v § 57, že z obecního řádu pražského pozbyly I. finanční novelou platnosti §§ 12, 102 až 104, 107 až 109, z čehož plyne, že platí dosud ustanovení §§ 105, 122 a 126 obecního řádu pražského, a že tudíž městská rada jest oprávněna uzavírati nájemní smlouvy, ježto úkon ten nepřesahuje meze řádného vedení obecního hospodářství. Poukaz k rozhodnutí čís. 10733 sb. n. s. je zjevně mylný, neboť rozhodnutí to týká se otázky jiné, t. j. příslušnosti podle § 51 čís. 2 j. n.

Čís. 14288.

Ryze osobní úvěrní poměr vlastníka nemovitosti k věřiteli nepřechází na nového nabyvatele nemovitosti, nebylo-li nic smluveno.

Vzdal-li se knihovní dlužník podle § 469 a) obč. zák. disposičního práva s právem zástavním a závazek ten byl knihovně poznamenán při další úvěrové pohledávce téhož knihovního věřitele, jde, dokud po-